

elénk a kertü út, s a tompa fényben
 nem mártózhatnak zengve újra meg
 a málnabokrok és a hült kövek.
 A vérző kert a meggyfák illatával,
 mögöttünk még a hámló, sárga házfal –

(Majd önrendelkezésünk csődje lesz,
 ha mégis elragad, ha körbevesz
 a vad, friss délutáni fény – szeretnénk
 régóta eltagadni minden percét
 az itt elgördült évadoknak – és
 mégis, megint ma összeáll a kép.)

A megbontatlan ragyogásban állunk,
 kiküszöbölni úgyse lesz erőnk
 az új nyarunkat. Könnyebb lesz belátnunk,
 hogy át kell esnünk *rajta*, mielőtt

a habzó, nyers fény megritkul, fakul.
 Hanyatlunk, korrigálhatatlanul.

Méhes Károly

MESE

a kapualjban mindig zöldes kezek
 meszelik a levegőt s ujjuk között
 elmorzsolják az időt mint a szövetkereskedők
 az elégetett gyapjúszálat próbaképp
 kilépsz a *hátsó udvarba* hol egy „lélek”
 sem jár szétrohadt motorbicikliváz és
 ottfeledett tejeskannák vigyáznak valamire
 átabota lépcsőn botorkálsz le a kamrába
 ott ül az oregember piszkosszürke szakála
 korbefonja mint valami örvény
 két kezébe temeti arcát úgy ringatja magát
 nincsen nyugalma mert bár megszökött
 a Templomból te eljöttél hozzá
 és megkérdezted „igaz-e mindez?”
 azóta csak ül töri a fejét s retteg
 mikor jössz újra a válaszáért s kell
 neki szőgyenbe maradnia

BESZÉLGETÉS

Avarkori kések a mosogatóban,
bútorkárpitfoszlány a szobában –
csak azok tudják pontosan,
hányadán állnak, akik egy mutató
nélküli órára emlékeznek vissza.
Két ablaktábla között néhány
légytetem megadja a koordinátákat.
Harangzúgást vélsz hallani,
pedig csak a szennyvízcsonna zubog;
annyit mondasz erre: „Esik!”
Mire a másik: „Hát istenem!”

Győri János

EMBER-MELEGÉRT DIDEREGVE

Szabó István-dokumentumok

Kisfiús, törékeny testalkatával felháborodottan elégedetlen volt Szabó István. Nagy és erős szeretett volna lenni, mint amilyen szálfamagas apja volt, akit 1953 őszén – rendeltetése útján elindulva – reménytelenül magányos öregségben hagyott sorsára egy Balaton vidéki hegyközségben, Cserszegtomajon. A kisfiúként egykor teremtést játszó Szabó István épp a teremtés magán észlelt hibáit próbálta korrigálni, amikor fővárosi szálláshelye, a diákszállóvá lefokozott Eötvös-kollégium egyik mosdószobájában reggelenként ízlése és szándéka ellenére is szembeszökően magára vonta a figyelmet. A zsúfolt lakószobáknál tágasabb mosdó kövezetén olyan elszánt szorgalommal gyakorolta a fekvőtámaszt, mint-

ha nem is szellemi csillagpályára készült volna, hanem valamilyen sorsdöntő erőpróbára, melyben két karja kapná a méltó bizonyítás feladatát. Csak ritkán és szükségzavúan válaszolt a szorgalmát csodáló, de tornára rest faggatózóknak. Egy reggel azonban valaki, a már nagyon esedékes tücsokbajnokságot emlegetve, úgy szíven találta, hogy törülköző és szappantartó nélkül igyekezett vissza sokágyú szobájukba, gyengédebb figyelmű társai közé, s attól fogva lehetőleg tanúk nélkül erősítgette a kazaltetőzéshez és az egész napos lucernakaszáláshoz gyengének bizonyult karját. A mindig tanútlan magányosság persze csak ábránd maradt.

Egy tavaszi ünnepnapon a Ménesi úti kertek madárhangversenye szinte már